

la "Ley de Calidad" una Contrarreforma Educativa Neoliberal

El neoliberalisme és un corrent de pensament econòmic que defensa la reducció de l'Estat a la seva mínima expressió. Propugna deixar en mans del mercat àmbits tan essencials com l'educació o la sanitat. En aquest sentit defensa la privatització dels serveis educatius, i planteja tot l'ensenyament des de l'òptica de la gerència i no des del punt de vista de la democràcia.

Introducció: La privatització del "servei públic" de l'Educació

En l'actualitat la ideologia neoliberal transforma el concepte de ciutadà en usuari de serveis; el dret a l'educació en "dret" a rebre com a usuari i client un servei, la gestió -i finançament del qual- sigui progressivament privatitzada com a culminació d'un procés que es pretén que sigui percebut com a natural i lògic.

En aquesta mateixa línia de concebre el deure dels poders públics com a garantia de "serveis" i no de drets, s'afavoreixen i estimulen polítiques de competitivitat.

Des de la perspectiva de l'educació com a servei, fins i tot essent predominantment públic, es transforma l'obligació de les autoritats educatives en un "simple" procés de disseny de les regles de joc acompanyat del "preceptiu" finançament, però eludint la seva corresponsabilitat a generar les condicions adequades per garantir no sols un lloc escolar, sinó un espai escolar que incideixi en la millora de la formació, entesa com un

procés d'ensenyament no solament instructiu, i de la contribució, des de l'àmbit escolar, a l'efectiva política d'igualtat d'oportunitats segons el vell i precís aforisme de "cada un segons les seves necessitats" i no "segons les seves capacitats". En aquesta concepció l'educació és "un producte" la qualitat del qual es mesura en termes "d'excel·lència" en el pla individual i d'elitisme en el pla social.

Claus que han afavorit la contrarreforma educativa.

La LOGSE i les altres lleis ja han complert més de 12 anys i la primera constatació que hem de fer és que el nou sistema educatiu no estava completament implantat ni desenvolupat. Sense una avaluació rigorosa de la seva incidència, un veritable debat amb la Comunitat Educativa i les seves organitzacions representatives, el Govern del PP de manera doctrinària ha implantat amb la LOU, la Llei de FP i la LOCE, amb confrontació amb la majoria social i educativa, un programa de contrarreforma en clau neoliberal dirigida a afavorir els sectors social més privilegiats en detriment de les classes populars

El MECD va plantejar una primera línia de "Contrarreforma curricular" abans de l'aprovació de la LOCE el 23 de desembre de 2002.

Aquesta contrarreforma curricular es caracteritza per un increment espectacular de la quantitat de continguts en totes les matèries (una sobrecàrrega curricular dins d'un marc horari estable, un contrasentit o el disseny anticipat de l'itinerari dels "bons" en la futura Contrarreforma educativa presentada amb el pompós nom de "Llei de qualitat del sistema educatiu").

-Un finançament insuficient:

Podem constatar que el finançament del sistema educatiu ha disminuït durant l'aplicació de la LOGSE respecte del PIB; les estadístiques són molt clares, però, quan es parla del PIB (Producte Interior Brut) que es destina a educació, es mesclen els conceptes i així el Govern, del color polític que sigui, suma a la inversió pública en Educació Infantil, Primària i Secundària -inclosa l'FP-, la inversió en Ensenyament Universitari i, amb la finalitat d'eleva el % sobre el PIB, la inversió que fan les famílies en l'educació de les seves filles i fills.

Biel Caldentey, secretari d'organització de l'STEI-i

Bartomeu Parets, coordinador d'acció sindical de l'ensenyament públic, de l'STEI-i

La inversió total en educació ha evolucionat com es reflecteix a la Taula núm.1

Taula 1a	DESPESA TOTAL (1)			Despesa pública (2)			Despesa de les famílies (3)		
Any	Milers de	% PIB	% PIB	Milers de	% PIB	% PIB	Milers de	% PIB	% PIB
	milions	(4)	(5)	milions	(4)	(5)	milions	(4)	(5)
1992	3.590,2	6,1		2.946,6	5,0		700,5	1,2	
1993	3.842,4	6,3		3.129,8	5,1		787,7	1,3	
1994	4.002,4	6,2		3.210,0	5,0		866,6	1,3	
1995	4.295,9	6,2		3.429,0	4,9		947,9	1,4	
1996	4.552,9	6,2		3.647,9	4,9		1.004,5	1,4	
1997	4.791,5	6,2		3.801,1	4,9		1.071,2	1,4	
1998	5.076,0	6,1	5,8	4.034,8	4,9	4,6	1.130,1	1,4	1,3
1999	5.407,7		5,8	4.277,4 (6)		4,6	1.210,3		1,3
2000	5.751,4		5,9	4.560,5 (7)		4,7	1.270,9		1,3

(1) Despesa total consolidada

(2) Pressupost liquidat de les distintes administracions públiques, incloent les universitats

(3) Font INE fins a 1.998. Xifres estimades per a 1999 i 2000

(4) PIB Base 1986 i metodologia Sistema Europeu de Comptes 1979. Font INE

(5) PIB Base 1995 i metodologia Sistema Europeu de Comptes 1995. Font INE

(6) Xifra avanç

(7) Xifra estimada en base a pessupostos inicials

Malgrat el discurs oficial, les pròpies dades del Ministeri indiquen que el percentatge del PIB corresponent a la despesa pública en Educació ha descendit del 5% el 1992 al 4,6% el 1999 i al 4,5% el 2001. A l'Estat espanyol el Sistema educatiu té menor rellevància en les prioritats d'inversió pública i ocupa l'onzè lloc entre els quinze països de la UE.

En l'evolució de la inversió en educació hi ha dues constatacions, que la despesa pública des de l'any 1993 fins a la data ha disminuït en la seva relació amb el PIB i que la despesa de les famílies augmenta fins a l'any 1995 i després es manté constant.

Taula 2a							
EVOLUCIÓ DE LA INVERSIÓ PÚBLICA EN EDUCACIÓ NO UNIVERSITÀRIA							
	1992	1993	1994	1995	1996(p)	1997(p)	1998(p)
Total (*)	2.106.268,4	2.198.380,1	2.258.945,7	2.396.452,8	2.520.447,5	2.606.230,3	2.761.203,9
% del PIB	3,6	3,6	3,5	3,4	3,4	3,6	3,6

(*) Xifres absolutes en milions de pessetes

Amb referència a l'evolució de la inversió pública en educació no universitària, a la Taula núm. 2 veiem com ha evolucionat als anys que s'assenyalen. Només una constatació: la disminució de

la inversió en relació amb el PIB. Darrere aquesta constatació és necessari assenyalar com ha faltat voluntat política als governs, del PSOE primer i del PP després, per destinar els fons

necessaris a l'aplicació de la LOGSE, com ha faltat voluntat política per elevar el percentatge del PIB destinat a educació. Les conseqüències són ben conegudes...

(Font Taula 1a: "Estadístiques de l'Educació a Espanya 1999-2000. Dades avanç i sèries i indicadors", i font Taula 2a: "Dades i xifres. Curs escolar 2000-2001", ambdós editats per la Secretaria General Tècnica del MECD, 2000)

Tota reforma que pretengui ser eficaç ha d'anar acompanyada d'una llei de pressuposts que asseguri la millora de l'estat dels centres educatius; l'adequació de les plantilles; la posada al dia de la investigació sobre les causes del fracàs escolar i altres problemes de l'ESO; l'elaboració de materials didàctics multimèdia i interdisciplinars; la formació de professors i professores especialistes d'àrea i d'Educació Secundària; la reducció de la jornada lectiva; la formació a centres...

El finançament cal que incorpori un fons específic que permeti compensar les desigualtats interterritorials existents a l'Estat espanyol i que asseguri unes condicions de qualitat equiparables a tots els territoris i a tots els centres públics.

La LOCE s'aprova sense llei de finançament ni memòria econòmica.

-La preparació del terreny per afavorir les contrareformes educatives:

Des dels inicis de la present legislatura (març de 2000) el PP que havia assolit majoria absoluta no s'amagava de proclamar que el Sistema educatiu de l'Estat espanyol havia de canviar. L'estratègia escollida fou la de desprestigiar costà el que costà la feina que s'estava fent en aquells moments a fi de mostrar a l'opinió pública que era un desastre i que calia que ells hi posassin fill a l'agulla per poder oferir el seu unguent com a remei a tots els mals.

Amb la LOU i la Llei de la FP

quedaren ben definides les línies de la política educativa del Govern Central i fórem molts els que començarem a alertar el professorat i la societat civil de la reforma que s'estava perfilant en els despatxos del MECD.

Les filtracions a la premsa començaren com un degoteig constant dirigit a minar la moral d'un professorat cada vegada més sol davant el perill i reclamant mesures eficaces per al correcte desenvolupament de la LOGSE, sobretot en el camp del finançament.

Aquest implacable bombardeig mediàtic s'ha centrat en el "fracàs escolar", en els "baixos nivells de l'alumnat" i en el "deteriorament de la convivència escolar".

El procediment utilitzat s'ha complementat amb el secretisme i la falsa participació de la comunitat "d'experts" en les distintes àrees de coneixement, de les organitzacions representatives de la comunitat educativa i un flagrant menyspreu cap als responsables educatius de les comunitats autònomes. Ni tan sols es va convocar la conferència sectorial de consellers d'Educació (incomplint l'article 28 de la LODE).

El fracàs escolar (actualment un 25%), focalitzat en l'abandó de l'alumnat abans d'acabar l'ESO, ha estat l'eix sobre el qual ha girat l'estratègia. La dada si s'analitza sense cap tipus de referència històrica és dolenta i molt per damunt de la mitjana dels països que formen l'OCDE, que és d'un 20%. Però la realitat històrica dels darrers cinquanta anys a l'Estat espanyol en cap

cas és comparable a altres estats. Actualment són més els que acaben l'ESO que no els que finalitzaven BUP i FP anys enrere, i la tendència ha estat sempre en un constant i pronunciat augment. No s'ha duit a terme un estudi rigorós sobre les causes del fracàs escolar i la relació que té en diferents sectors socials i en zones determinades.

Però la dada que més s'ha intentat amagar i impedir que aparegués als mitjans de comunicació i per no debilitar la campanya de propaganda de desprestigi cap a la tasca docent i el sistema en general, ha estat la referida al percentatge del PIB que destina el Govern en matèria d'educació, molt per davall dels percentatges dels països que es troben en les primeres posicions de l'informe PISA. A més s'ha constatat que aquest és inferior al d'anys anteriors, passant d'un 5% el 1992 a un 4,5% el 2001. S'ha situat cada vegada més lluny dels percentatges dels països capdavanters que lògicament són els que millors resultats obtenen. L'altra arma utilitzada pel MECD en la seva campanya de desprestigi i de difusió d'un cert catastrofisme, ha estat l'acusació de la manca de disciplina i del deteriorament de la convivència escolar.

La incorporació d'alumnat heterogeni als centres educatius, i sobretot als IES, ha fet que a mida que han anat sorgint els problemes, s'hagin formulat programes específics per a cada centre dirigits a solucionar determinats aspectes. Per millorar aspectes referits a la

disciplina s'han d'impulsar plans de convivència que estiguin basats en el consens de la comunitat educativa i sobretot en la implicació de tots els sectors. S'han d'agilitzar els procediments que facilitin la ràpida correcció de les faltes, així com la modificació dels actuals reglaments excessivament lents i burocràtics. Però per això calen mitjans humans i materials. Si no és així es tornarà a fracassar en aquest terreny. També és imprescindible que aquest debat surti de l'escola i concentri sectors socials, ja que aquest problema té arrels socials, no només educatives.

A les aules es reflecteixen els

canvis socials i les contradiccions que sorgeixen. El paper del docent com a transmissor de coneixements continua essent cert, però de cada vegada són més les competències que s'atribueixen al professorat i això augmenta la responsabilitat i la pressió sobre la seva esquena. Sovint aquest increment d'atribucions no ha anat acompanyat dels recursos materials i humans necessaris per atendre la diversitat.

Un altre factor a destacar ha estat la falta d'un criteri homogeni a l'hora d'escolaritzar alumnat en centres públics o en centres concertats sostinguts amb fons

públics. L'escola pública ha assumit, generalment, aquell alumnat amb major conflictivitat individual i social, i el que procedeix de zones desafavorides. Els factors que han propiciat aquest fenomen són lluny de ser corregits, sobretot el de lliure elecció de centre, el qual es fonamenta en les polítiques neoliberals que impregnaran el nou sistema educatiu.

En aquest punt molts hem pogut constatar que la LOGSE no ha estat allò que esperàvem, ja que ha fallat la posada en escena; podríem dir que ens proposava un sistema comprensiu i integrador que a la pràctica no s'ha

IMPRENTA Gráfima

OFFSET - IMPRESSIÓ DIGITAL

Passatge Ca'n Curt, 22 - 07005 Palma de Mallorca
Telf. 971 24 27 58 - E-mail: Imprentagrafima@telefonica.net

desenvolupat en totes les possibilitats.

No negam que després de dotze anys de la promulgació de la LOGSE eren necessaris canvis. Molts dels reptes als quals va tractar de respondre aquesta llei segueixen pendents. Però ja en el moment de la seva aprovació els STEs i l'STEI-i, els MRP i altres veus progressistes, varen denunciar les seves deficiències i mancances. La LOGSE no va abordar tots els aspectes necessaris per millorar la qualitat de l'educació. Es varen donar per suposades condicions que no existien i no es varen crear les suficients a mesura que s'implantava. Quan vàrem denunciar que la LOGSE naixeria amb deficiències sense una llei de finançament, sabíem, com es va veure més tard, que aquest dèficit impediria desenvolupar molts elements essencials: construccions, recursos materials i humans per a l'atenció a la diversitat, programes de formació realistes per capacitar el professorat davant els nous reptes educatius, millores laborals que ho possibilitassin, etc.

- De quina qualitat parlen?:

Les polítiques conservadores conceben la qualitat de l'ensenyament com una idea essencialment propagandística. Pretenen camuflar termes menys políticament correctes (elit, minories) o alguna de les seves intencions (selecció, classificació, redistribució social...) i substitueixen el discurs utilitzat fins ara (igualtat,

compensació) pel de rendibilitat del mercat i satisfacció de les famílies, enteses aquestes com a clients dels centres.

Les línies sobre les quals s'erigeix la nova Llei són més bé un embolcall que pretén disfressar tota una sèrie de mesures concretes. La cultura de l'esforç, la cultura de l'avaluació i el sistema d'oportunitats són unes línies que no han estat formulades des d'un principi. Sembla com si primer s'hagin decidit els canvis i més endavant les raons que els justificassin.

La cultura de l'esforç impregna tot l'articulat i és una de les estrelles de l'exposició de motius. Des dels inicis del pensament passant per la pedagogia moderna mai no s'ha obviat aquest principi que consisteix a mentalitzar l'alumnat que l'escola els pot servir per aconseguir la seva motivació i, per tant, un aprenentatge significatiu que l'impregni realment, i que siguin conscients que aquest els farà més lliures. En canvi, amb la nova Llei fan referència a la cultura de l'esforç per poder endurir criteris d'avaluació i retornar a un sistema restrictiu i penalitzador que enterra el compensador i significatiu. La repetició de curs propiciarà l'entrada en el cercle viciós de perdre motivació i minvar expectatives d'èxit ja que sense motivació no hi ha autoconfiança i per tant l'aprenentatge és molt difícil.

Cultura de l'avaluació: En el món empresarial sovint es relaciona la qualitat amb l'avaluació i la superació de

proves. Però extrapolar aquest principi al món educatiu és una absurditat que demostra el poc coneixement que tenen de l'educació. No es millorarà el sistema, sinó que augmentaran els continguts clarament acadèmics i l'obsessió de l'alumnat i del professorat per assolir-los i fer-los assolir, en detriment d'altres continguts d'igual importància com són els procedimentals i els actitudinals bàsics per a una formació integral de l'alumnat.

El sistema d'oportunitats es troba ben enmig de les tesis neoliberals. En els itineraris s'atorga a l'alumnat una segona oportunitat en un sistema de segona categoria, el qual serà ràpidament etiquetat, així com l'alumnat que els realitzarà. Pensar que aquest fet incrementarà la motivació de l'alumnat és col·locar-se al marge de la realitat.

- Un ensenyament democràtic

L'ensenyament democràtic és un dels objectius que pretén combatre el PP. Per complir les directrius neoliberals de traslladar als sistemes públics els esquemes de la iniciativa privada, el Govern pretén desenvolupar les seves idees "d'eficiència de gestió" —que assimilen l'educació amb el comerç. Pretenen establir de forma definitiva la dependència dels càrrecs directius (inspectors, directors i membres de l'equip directiu dels centres) dels seus superiors jeràrquics. Com a complement a aquestes mesures es provocarà

un fraccionament major del professorat a través de la creació de nous cossos, com el de catedràtics.

Amb la Llei de Qualitat es retallen dràsticament les competències dels Consells Escolars, als quals lleven la conquesta democràtica d'intervenir en l'elecció dels equips directius i s'elimina el dret a la participació de les famílies en la gestió del centre.

- Un ensenyament laic

La classe de religió ha estat també tema conflictiu. El fet que els acords Església - Estat se subscriuissin en un moment de debilitat del govern d'UCD (1979-1982), va donar i segueix donant peu a conflictes perquè, d'una banda, la Constitució consagra la separació de l'Església i l'Estat i, per una altra, els citats acords situen la Religió amb el rang d'assignatura fonamental. La concepció laica de l'ensenyament rep un renovat atac. El Govern Central, no només manté la Religió com a matèria curricular avaluable i dins l'horari escolar, sinó que dissenya una alternativa curricular, enfocada des del prisma "confessional", aparentment no confessional, d'obligada elecció anomenada "Societat, Cultura i Valors", de dubtosa constitucionalitat.

- La divisió social: de revàlides i itineraris

L'ensenyament obligatori és aquell que garanteix el dret de totes i tots a una educació que desenvolupi les seves capacitats

en igualtat de condicions. En aquest sentit, hi ha motius per estar preocupats pel compliment d'aquest dret, especialment quan és sabut que les desigualtats socioeconòmiques i culturals per la procedència familiar dels estudiants, es manifesten amb majors dificultats per als menys afavorits. És preocupant qualsevol mesura que restringeixi les possibilitats de l'alumnat de romandre escolaritzat o que segregui l'alumnat amb menor rendiment, cosa que suposa reproduir i agreujar les diferències socials. Els anomenats grups de suport educatiu —és sorprenent l'absència de mesures per a l'ensenyament primari— són en realitat el quart itinerari/magatzem, reservat per a l'ensenyament públic. La LOCE explica l'evidència que tots els centres no podran oferir tots els itineraris.

La revàlida i els itineraris demostren clarament les intencions del PP, atès que tracten de seleccionar, el més barat i per tant com més aviat millor, l'alumnat d'acord amb la seva destinació final. Amb això, l'alumnat de famílies acomodades i amb certes aspiracions anirà col·locant-se des dels primers anys en aquells centres de Primària de "major nivell" i millor relacionats amb els de Secundària amb certes optatives, que li permetran al seu torn cursar un Batxillerat de qualitat i optar a carreres universitàries de primera categoria. Tot això amb el suport econòmic necessari en forma de classes particulars, ordinadors personals o els

mitjans que siguin necessaris. Al grup de centres de "nivell superior", sobre la base de criteris d'eficàcia i rendibilitat, no hi podran accedir més que uns pocs centres públics, la resta seran privats concertats.

Tornar separar una altra vegada una formació més acadèmica d'una altra més pràctica o professional seria una regressió que ni s'adapta a un model d'educació integral ni tampoc a les necessitats del mercat laboral.

La revàlida en el Batxillerat significa la reintroducció fraudulenta de la selectivitat. La superació d'aquesta revàlida és el requisit per a l'accés a la Universitat, però es dona la paradoxa que, segons la LOU, també aquesta pot establir una prova quan la demanda supera l'oferta establerta, amb la qual cosa l'alumnat es trobarà en molts casos amb dues proves que mesuren nivells diferents. D'aquesta manera, l'alumnat haurà de superar en un sol any tres nivells: l'exigit conjuntament per l'Estat i la Comunitat Autònoma (curs de Batxillerat), l'exigit per l'Estat (revàlida), i l'exigit per la Universitat (prova d'accés).

Els famosos "nivells", la qualitat del sistema i la reducció del fracàs escolar no tenen res a veure amb unes proves finals per molt amenaçadores que resultin. La qualitat i la reducció del fracàs escolar només s'obtenen mitjançant una intervenció —en cadascuna de les etapes, cicles, nivells i cursos— de les mesures pedagògiques i didàctiques

adequades, així com dels recursos materials i humans necessaris per tractar la complexitat que mereixen les diferents situacions de diversitat d'alumnat.

El model d'escola que propugnam

Defensar el model d'ensenyament públic suposa renunciar a la competència entre els centres educatius i renunciar a la concepció de l'educació com una mercaderia que es pot comprar i vendre.

Les característiques del model d'escola que defensam es poden resumir en aquests punts:

- Una escola pública i de qualitat social.
- Una escola gratuïta.
- Una escola democràtica i participativa.
- Una escola que incentivi l'autonomia professional i creativa del professorat, així com la reflexió individual i col·lectiva sobre la pràctica docent.
- Una escola pluralista i laica, basada en el respecte i la no discriminació.
- Una escola arrelada en el seu entorn, en la seva cultura i en la seva història.
- Una escola que utilitzi la llengua pròpia del territori. Una escola integradora i compensadora de les diferències derivades de l'origen social, econòmic i cultural de l'alumnat.
- Una escola no sexista, coeducativa.
- Una escola científica i crítica.
- Una escola basada en els conceptes d'igualtat, solidaritat, justícia social i educadora per a

la pau. Una escola que defensi la terra i la respecti i que introdueixi una ètica ecològica en el comportament humà.

-Una escola que fomenti la interculturalitat des del respecte i la potenciació de les cultures d'origen del seu alumnat.

Propostes alternatives

Seguim apostant per una escola pública de qualitat i propugnam, davant les propostes del PP, un altre tipus de mesures: avançar en una atenció més personalitzada i en la compensació de les desigualtats educatives de partida que genera el nostre model social.

I per això cal:

- potenciar l'atenció tutorial.
- completar els departaments d'Orientació.
- impulsar les actuacions compensatòries. Aquesta atenció a la diversitat ha de ser present des del començament de l'escolaritat.
- afavorir els desdoblaments i les

agrupacions flexibles.

-fomentar les activitats de suport, de reforç i de recuperació d'assignatures suspeses.

-incrementar el nombre d'optatives, exigint que responguin a assegurar els interessos plurals de l'alumnat i que ofereixin distints nivells de complexitat. Per això podrien oferir-se com a optatius els reforços instrumentals. No oferir, com ara, optatives en funció de les disponibilitats horàries del professorat, sinó oferir als centres professorat en funció de les necessitats.

És imprescindible la reducció del nombre d'alumnes per grup (no s'ha de confondre amb ràtio professor/alumnes), del nombre total d'alumnes que ha d'atendre un/a professor/a.

La motivació del professorat ha de venir a través de mesures que suposin una vertadera millora de les condicions laborals: accés a la funció docent, reconeixement de les tutories i funcions de coordinació als centres, reducció

de la docència directa als majors de 55 anys...

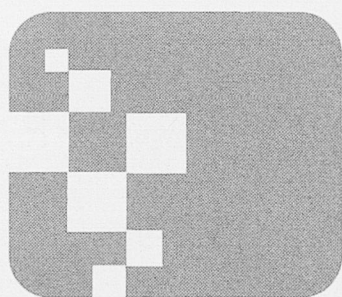
Cal potenciar la configuració de claustres estables i reduir la inestabilitat del professorat. Tot l'anterior comporta l'establiment de plantilles mínimes de professorat per als distints tipus de centres i l'adequació de les plantilles a les necessitats educatives de cada centre. En els centres, els mediadors, els educadors socials, els equips psicopedagògics, etc., es fan imprescindibles. No obstant això, cal evitar l'error de fer recaure en

aquestes persones l'atenció exclusiva de l'alumnat problemàtic. Aquestes figures han de concebre's com a professionals, que al costat del professorat, aborden i cerquen solucions per als diferents problemes del Centre.

Cal impulsar un nou model de formació del professorat i d'accés a la funció docent. La formació inicial ha d'abastar el grau de llicenciatura en magisteri i la necessària formació pedagògica prèvia per a Secundària. Cal modificar l'actual

sistema d'accés a la funció docent, un sistema que ha de contemplar l'accés diferenciat del personal interí i que ha de valorar fonamentalment la seva pràctica docent i la prestació de serveis. La formació permanent ha de ser gestionada democràticament i ha d'estar basada en les necessitats dels centres educatius i dels grups de treball, seminaris, etc.

És necessària l'autonomia dels centres educatius, amb oportunitats per impulsar el projecte educatiu del centre.

S I S T E M E S

i n v e n t

COMPAQ

serveis professionals
d' **informàtica**

971 76 36 36
www.smi.es

Cal corregir la concentració de l'alumnat amb majors dificultats que es produeix en alguns centres educatius. L'escola pública no pot convertir-se en centres d'acollida d'alumnes rebutjats per l'ensenyament privat (problemàtics, amb rebuig al sistema escolar). Ha d'impedir-se que cap centre –públic o privat- sostingut amb fons públics seleccioni el seu alumnat.

És necessari millorar la infraestructura dels centres: Cal impulsar plans de millora de la convivència en els centres i les activitats complementàries i extraescolars com a forma de

convivència i millora de les relacions. Els sentiments positius de les i dels alumnes cap al centre educatiu són importants.

Si les i els estudiants arriben a implicar-se en el seu currículum escolar o en activitats extracurriculars i desenvolupen forts llaços amb altres estudiants i professors, és més probable que millorin els seus resultats. Rendiment i actituds cap a l'escola tenen relacions recíproques: als estudiants els agrada el que fan bé i fan bé el que els agrada.

Cal desenvolupar les mesures necessàries per a la implicació

d'altres institucions per a la resolució de problemes que no tenen el seu origen en el marc escolar i donar suport als centres amb professionals especialitzats en el camp social.

Tot això, és evident, és impossible sense les necessàries mesures de finançament. La Llei de Qualitat no parla per a res de finançament, però sí d'augmentar el pressupost dels concerts, ja que es facilitarà la concertació de l'etapa d'Educació Infantil (3-6 anys), ja implantada a les Illes Balears, als centres privats i afavorirà els concerts al Batxillerat.

SI VOLEU PUBLICAR ARTICLES A PISSARRA

Els treballs es poden referir a qualsevol tema que tracti sobre educació i/o ensenyament. És preferible que siguin experiències que es duguin a terme o s'hi hagin duit i que es cregui convenient divulgar-les, perquè d'altres docents les puguin posar en pràctica. Poden ser de qualsevol nivell educatiu, des de l'Educació infantil fins a la universitària. Poden tractar temes globalitzats o tractament de qualsevol àrea d'ensenyament.

Els articles han de ser inèdits. La seva extensió ha de ser d'uns tres folis i 12 pt de lletra. S'han de lliurar en paper i disquet o es poden enviar a través de correu electrònic a l'adreça:

mallorca@stei-i.org

i s'ha d'indicar que és per a la revista Pissarra. És convenient adjuntar fotografies i/o il·lustracions per fer més comprensible el text.

Cal explicar l'objectiu o la finalitat del treball en unes 5-6 línies que serviran per encapçalar l'article.

Si s'ha de posar alguna cita bibliogràfica es farà de la manera següent:

LLINATGE/S, Nom (any de publicació): Títol del llibre en cursiva. Ciutat d'edició: Editorial (col·lecció, si en té).

L'autor/a ha d'adjuntar les dades següents: adreça particular i del centre de treball, telèfons de contacte professional i personal. En el cas de treballs col·lectius, s'han de posar les dades de tots els/les autors/es.

La redacció i la coordinació de la revista determinaran la conveniència o no de la seva publicació. S'informarà l'autor o l'autora que s'ha acceptat el seu treball i la possible data de la seva publicació o se suggeriran els canvis que s'estimin pertinents. Si un article queda acceptat per la redacció, s'ha de retirar d'altres publicacions on s'hagués enviat, si s'havia fet. També s'informarà dels motius de la no publicació de qualsevol article.